

TÄNAPÄEVA AMEERIKA MENUKRIANIK

KASEY MICHAELS

*Becketite viimane
vastupanu*

Kasey Michaels
Becket's Last Stand
2007

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Krista Saar

© 2007 by Kathryn Seidick

© 2010 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

B02204710
ISBN 978-9949-12-871-6

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Romney Marshi Becketid

Ainsley Becket (endine **Geoffrey Baskin**), **Becketite perekonnapea**. Sündinud Cornwallis, elanud Kariibi saartel enne tagasitulekut Inglismaale 1798. aastal.

Naine: Isabella Becket, surnud 1798.

Üks laps: Cassandra Becket, sündinud 1798.

Ainsley Becketi kokku kogutud lapsed nende adopteerimise järjekorras:

Chance Becket, sündinud ligikaudu 1781. Tavernipidaja ja tundmatu naise võimalik laps.

„A Gentleman by Any Other Name“

Courtland Becket, sündinud ligikaudu 1785. **Päästetud Geoffrey Baskini** poolt, jäi mitmeks aastaks tummaks.

„Becket’s Last Stand“ – „Becketite viimane vastupanu“

Spencer Becket, sündinud ligikaudu 1788. **Hukkunud** mere-mehe/ piraadi võimalik laps.

„A Most Unsuitable Groom“ – „Kõige sobimatum peigmees“

Morgan Becket, sündinud 1794. Müüdnud Geoffrey Baskinile prostituudist ema poolt tema sündimispäeval.

„The Dangerous Debutante“

Rian Becket, sündinud ligikaudu 1789. Vanemad tapeti piraatide rünnakus ühel Kariibi mere saarel.

„The Return of the Prodigal“ – „Kadunud poja tagasitulek“

Fanny Becket, sündinud ligikaudu 1795. Vanemad tapeti samas rünnakus koos Riani vanematega.

„A Reckless Beauty“ – „Hulljulge kaunitar“

Eleanor Becket, sündinud ligikaudu 1792. Ainus ellujäänu rünnakust merel.

„Beware of Virtuous Women“

Proloog

1798

Nimetu saar Haiti lähedal

Käes oli suvehari, palav, purustavalt palav, lämmatavalt palav. Ent kõrguvate põõsaste ja kiikuvate palmide vahele püstitatud kahekordse maja paksude seinte taga suures magamiskambris oli õhk suhteliselt jahe. Ja see õhk lõhnas Isabella magusast parfüümist.

Courtland istus ristijalu laiadest plankudest põrandal, hoidis väikest Cassandrat enda ees ja julgustas teda tõusma oma tontsakatele pisikestele jalgadele. Kuid laps polnud koostööaldis. Ta oli liiga lummatud mõttest Courtlandi nina peast sikutada ja naeris, sirutades kätt tema poole.

„Ta on seismise jaoks veel liiga noor,“ hoiatas teda *voodoo*-naine Odette, harjates Isabella pikki tumedaid lokke. „Tema jalad lähevad kõveraks nagu Billyl ja ta hakkab kõndides veerema ning siis tuleks kõiges süüdistada sind.“

KASEY MICHAELS

Isabella naeris – heli nagu kõige mahedam muusika – ja kummardus suurele peeglile lähemale, et safirripatseid kõrva kinnitada. „Oh, lõpeta meie vaese Courti narrimine, Odette,“ ütles ta, „see ei ole tõsi. Mu armas lapsuke ei hakka kunagi veerema, kui ta kõnnib. Ta liugleb nagu ingel ja hõljub tantsides Londonis, mida Geoff meile lubab, olles seal iga balli kuninganna. Me kõik hakkame nii suurejooneliselt elama, eks ole?“

Siis keeras ta end väikesel polsterdatud toolil, naeratas Courtlandile ning saatis nii talle kui väikesele Cassandrale õhusuudluse.

Courtland tundis, kuidas ta süda löögi vahele jättis ja kuum puna põskedele hiilis, sest ta armastas ilusat Isabellat kolmeteistaastase nooruki iga kiuga. Seda ta muidugi ei teadnud, kuna armastus polnud iialgi olnud osa tema elust, enne kui ta saarele tuli. Ta teadis üksnes, et elab tema jaoks ja sureks tema eest. Ta elas ka Cassandra jaoks ja sureks rõõmuga tema eest, sest laps oli osa Isabellast ja osa tema päästjast Geoffrey Baskinist.

Cassandra laskus kähvli, mis oli ta eelistatuim liikumisviis, ja roomas Courtlandile sülle, pistis põidla suhu ja jäi pärastlõunases palavuses silmapilk magama. Ta oleks võinud lapse üles tõsta ja riitumistuppa tema voodisse viia, kuid nii mõnus oli hoida väikest usaldavat keha süles, toetades selga vastu seina ja tundes rõõmu vaatamisest, kui Odette Isabella juukseid harjas... ning mõelda samal ajal minevikust, tollest päevast, kui ta esimest korda saarele saabus.

Päev oli alanud nagu tavaliselt, kui mees, kes nõudis, et Courtland teda isaks kutsuks, tema seitsmeaastase keha jõhkralt saapaga ärkvele löi. Aga kas isa peksaks poega, sunniks teda magama koos hiiglaslike halvatujuliste koertega, kellel lubati öösel kaupluses vabalt ringi luusida, võitlema nendega toidu pärast,

mida oli alati liiga vähe ja mis oli tihti liiga riknenud, et seda süüa? Courtland polnud kindel, kuid ta ei uskunud, et ükski isa oma poega selliselt kohtleks.

Teine asi, mis tol hommikul oli tavaline, oli see, et ta isa oli purjus. Õelalt purjus, vastikult purjus. Ja Courtlandil oli süda paha, sest ta oli söönud veidi liha, mida koerad talle olid jätnud, ning haisev okse põrandal ta kõrval oli tema oma. Ta ei tahtnud ärgata, ta ei tahtnud seda sodi ära koristada. Ta tahtis üksnes magada. Magada igavesti.

Kuid isa lõi teda jälle kõvasti ja hakkas karjuma midagi koerte kohta. Midagi nende neetud õnnetute koerte kohta, kes olid surnud, ja nad on ometi kaks korda rohkem väärt kui see poiss, kasutu väike vördjas.

Just siis oli Courtland kuulnud kõige halvemat heli, kui tema isa piits vöö küljest lahti harutati. Põimitud nahkpiits mitme väikese haruga, igaihe otsas väike tinakuul, lõi kõvasti vastu põrandat tolli kaugusel tema peast. Ta oleks karjatanud, kuid oli õppinud seda mitte tegema. Ta oli õppinud üldse mitte rääkima, isegi mitte piuksugi tegema. Nii oli ohutum. Ta võis olla peaaegu nähtamatu, kui ei rääkinud. Mõnikord. Sel hommikul mitte.

Ta proovis jalgadele komberdada, aga oli liiga aeglane, liiga hilja liikuma hakanud. Piits vihises jälle, tabades teda seekord tugevasti üle selja ja lõigates sügavale tema noorde nahka vähemalt poolest tosinast kohast. Jälle. Ja jälle. Ikka ja jälle, kuni Courtland mõtles, et ta võib surra nagu need koerad.

Kuid siis löögid lakkasid, tema isa vandus kurja ja Courtland kuulis veel üht meest rääkimas. Vaikselt, kindlalt. Ta sõandas pead kergitada ja nägi pikka tumedapäist meest, rõivastatud peenetsesse mustadesse riietesse, hoidmas kõvasti isa randmest kinni, vaadates alla tema näkku.

„Billy, vii poiss välja. Ole ta seljaga ettevaatlik, kui sa teda kannad,“ ütles mees, pigistades samal ajal tugevamini, nii et piits põrandale kukkus. „Ja Jacko, mu sõber, palun ole hea ja valva ust. Sel jätiseklombil ja minul on midagi arutada ning me vajame privaatsust.“

Courtland tundis, kuidas ta üles tõsteti, oh, nii õrnalt, ja kanti poest välja hommikupäikesesse. Mees, kes teda süles hoidis, rääkis temaga rahustavalt, et kõik saab korda, et kapten hoolitseb ta eest, et mitte keegi ei tee talle enam haiget, mitte iial enam. Et temast saab „just nagu too teine, väga samasugune, Jumal aidaku meid kõiki“.

Kuid Courtland polnud tegelikult kuulanud, sest piits oli jälle raksatanud, ainult seekord mitte tema selga. Ta kuulis oma isa karjatust ja kirumist. Taas raksatas piits. Tema isa karjus jälle, kuid seekord ta kurja ei vandunud. Ta oli hakanud paluma, anuma. „Lõpeta! Lõpeta! Sa võid ta saada – aga mulle tuleb maksta!“

Piits raksatas jälle kolm korda ühtejärke ja Courtland kuulatas oma isa häält, kuid seda ei tulnudki. Ta vaatas ukse ja tohutu suure naeratava mehe poole, kes seal ust tõkestades seisis, ning ootas, millal ta isa välja astub, piits käes, ja talle uuesti kallale tuleb.

Ent kui uks avanes, tuli sealt välja pikk mees, kes jäi kõhkleva ainult selleks, et piits tagasi poe hämarusse visata. Ta sammus Billy-nimelise mehe juurde ja sirutas käed välja, nii et Courtland tundis, kuidas ta teise mehe kätele tõsteti.

„Tere, poeg,“ ütles mees vaikselt. „Ma olen Geoffrey Baskin ja sa tuled minu juurde elama, kui sa tahad. Mitte keegi ei peksa sind enam iial, ma luban. Mis su nimi on?“

Courtland säilitas vaikuse, mis oligi põhjus, miks ta sai Courtlandi nime ühe Geoffrey Baskini laevamehe järgi, kes oli

paar kuud tagasi palavikku surnud, ning ta jäi vaikima peaaegu kuueks aastaks, kuni Geoffrey oli koju toonud Isabella-nimelise inglī, kelle naeratus ja armas käitumislaid olid lõpuks ta jälle rääkima meelitanud.

Tema esimene saarel öeldud sõna oli *Callie*, Isabella ja Geoffi vastündinud tütre Cassandra kähedalt ja valesi hääldatud nimi, ning Isabella korraldusel ei hakatud last enam kunagi Cassieks kutsuma.

Nüüd oli seal ka teisi lapsi, kõik Geoffrey Baskini poolt saarele toodud. Chance, kes oli juba seal elanud, kui Courtland saabus. Morgan, kes toodi kaasa veel ühelt retkelt Haitile. Kolm aastat hiljem veel pool tosinat last, ellujäänud rünnakust kirkule ühel teisel saarel. Viimaks metsik noor tulipea, kes nimetati Spenceriks.

Courtland ei segunenud teiste lastega kuigi tihti. Ta ei rääkinud ja nad näisid arvavat, et see on naljakas. Ta jäi omaette, jälgides, alati jälgides, alati oodates piitsa iiveldamaajavat laulmist, enne kui see tema selga hammustab. Kuid seda ei tulnudki.

Isabella. Piitsa asemel tuli Isabella. Niisama ilus ingel nagu tema päästja Geoffrey Baskin, kes oli nägus mees. Ja pärast aastatepikkust ettevaatlikku jälgimist oli noor Courtland valmis kinkima oma usaldust ja südant.

„Jälle unistab, preilna Isabella,“ ütles Odette, osutades nüüd oma harjaga Courtlandi poole. „Poiss on nagu kutsikas.“

Courtland punastas veel kord ja tõusis püsti, hoides Cassandrat hoolikalt vastu rinda, kui ta selja keeras ja avatud ukse juurde astus, mis viis välja merele avanevale palkonile.

„Court? Näed sa teda juba?“ küsis Isabella püsti tõustes ja oma rohrohelist pikki seelikuid raputades. „Ma olen nii ärevil. Ta lubas, et nad on täna enne õhtusööki tagasi.“